

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

«ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπί τήν ταπείνωσιν
τῆς δούλης αὐτοῦ»
(Λουκᾶ α' 48).

Οἱ «συνεχόμενοι πολλοῖς πειρασμοῖς» καί εὐρισκόμενοι σέ κινδύνους καί δοκιμάζοντες στό βίους τους θλίψεις καί ποικίλες ταλαιπωρίες καταφεύγουν γιά νά ζητήσουν παρηγοριά, στήριγμα καί ἐλπίδα στήν Μητέρα τοῦ Κυρίου. Σ' αὐτή, ἡ ὁποία ὑψώθηκε ἀπό τόν Δημιουργό Της νά γίνει Μητέρα Του καί τροφός Του καί ἡ ὁποία παρά ταῦτα εἶχε τήν αὐτοσυνειδησία, ὅτι ἦταν μία ταπεινή δούλη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐξομολογήθηκε στήν ᾠδή Της, ὅταν ἐμεγάλυνε τόν Κύριο, «ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπί τήν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ» (Λουκᾶ α' 48).

Μελετώντες τήν Ἁγία Γραφή διαπιστώνουμε, ὅτι στήν ζωή Της ἡ «καθαρωτέρα» καί «ύψηλοτέρα» τῶν ἀγγελικῶν τάξεων, ἡ Βασίλισσα, ἡ ὁποία παρέστη στό δεξιὰ τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως «έν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη πεποικιλμένη» (Ψαλμ. 44,16) διῆλθε διά πολλῶν θλίψεων, πόνων καί διωγμῶν.

Γι' αὐτό συμπαθεῖ ὅλους τοὺς πονεμένους καί θλιβομένους τῆς ζωῆς αὐτῆς εἴτε πειράζονται ἀπό τοὺς πειρασμούς τοῦ Πονηροῦ εἴτε δοκιμάζονται καί ἀσκοῦνται μέ ὑπομονή στίς θλίψεις, στίς ἀσθένειες, στίς ἀδικίες, στίς συκοφαντίες καί στοὺς ἄλλους σταυρούς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

Αὐτή ἔγινε ἡ χαρά τῶν θλιβομένων ἐπειδή πόνεσε καί ἴσως ὅπως κανένας ἀπό ἐμαῶς. Ἄς δοῦμε τοὺς πόνους Της:

α. Ὁ πόνος τῆς ἀμφιβολίας.

Πρώτη θλίψη, καί πρῶτο πόνος, κατά τήν Ἁγία Γραφή, ἡ Παρθένος Μαρία ἐδοκίμασε μέ τίς ἀμφιβολίες τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος περί τῆς ἐγκυμοσύνης Της. Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος γράφει στό Εὐαγγέλιό του «*Τοῦ δέ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτως ἦν. Μνηστευθείσης γάρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς εὗρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἰωσήφ δέ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὢν καί μὴ θέλων αὐτήν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν*» (Ματθαίου α' 18-19).

Ἡ ὑμολογία τῆς Ἐκκλησίας μας στήν Ἀκολουθία τῶν Μεγάλων καί Βασιλικῶν Ὁρῶν, εἶναι Ἀκολουθίες, οἱ ὁποῖες τελοῦνται τήν παραμονή τῆς ἐορτῆς τῶν Χρι-

στουγέννων, αναφέρεται στο θέμα αυτό μέ λυρισμό και ρεαλισμό.

Στό Δοξαστικό τῆς Πρώτης Ὁρας ὁ Ἰωσήφ, ὁ Μνήστορας τῆς Θεοτόκου, ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Παρθένο Μαρία ὡς ἐξῆς:

«Τάδε λέγει Ἰωσήφ πρὸς τὴν Παρθένον· Μαρία, τί τό δρᾶμα τοῦτο, ὃ ἐν σοί τεθέαμαι; Ἀπορῶ καί ἐξίσταμαι, καί τόν νοῦν καταπλήττομαι! Λάθρα τοίνυν ἀπ' ἐμοῦ, γενοῦ ἐν τάχει. Μαρία, τί τό δρᾶμα τοῦτο, ὃ ἐν σοί τεθέαμαι; Ἀντί τιμῆς, αἰσχύνην ἀντ' εὐφροσύνης, τὴν λύπην ἀντί τοῦ ἐπαινέϊσθαι, τόν ψόγον μοι προσήγαγες. Οὐκ ἔτι φέρω λοιπόν, τό ὄνειδος ἀνθρώπων ὑπό γάρ Ἱερέων ἐκ τοῦ Ναοῦ, ὡς ἄμεμπτον Κυρίου σέ παρέλαβον καί τί τό ὀρώμενον;».

Στό Δοξαστικό τῆς Τρίτης Ὁρας διεξάγεται ἕνας ζωηρός διάλογος μεταξύ τῶν πιστῶν καί τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος ὡς ἐξῆς:

«Ἰωσήφ, εἶπέ ἡμῖν πῶς ἐκ τῶν Ἀγίων ἦν παρέλαβες Κόρην, ἔγκυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; Ἐγώ, φησί, τούς Προφήτας ἐρευνήσας, καί χρηματισθεῖς ὑπό Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεόν γεννήσει ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτως· οὐ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν ἤξουσι, σὺν δώροις τιμίοις λατρεύοντες. Ὁ σαρκωθεῖς δι' ἡμᾶς, Κύριε, δόξα σοι».

Στό δεύτερο τροπάριο τῆς Ἐνάτης Ὁρας ἡ Παρθένος Μαρία ἀπευθύνεται στόν Ἰωσήφ καί τοῦ ἐξηγεῖ θεολογικώτατα τό εἰς αὐτή τελούμενο φρικτό μυστήριο, οὕτως:

«Ὅτε Ἰωσήφ, Παρθένε, λύπη ἐτιτρώσκετο, πρὸς Βηθλεέμ ἀπαίρων, ἐβόας πρὸς αὐτόν· Τί ὀρῶν με ἔγκυον στυγνάζεις καί ταράττεσαι, ἀγνοῶν ὄλως τό ἐν ἐμοί

φρικτόν μυστήριον; Λοιπόν απόθου φόβον ἅπαντα, τό παράδοξον ἐννοῶν· Θεός κάτεισι γάρ ἐπί γῆς δι' ἔλεον, ἐν τῇ ἐμῇ μήτρᾳ νῦν, καί σάρκα προσελάβετο· ὄνπερ τικτόμενον, ὄψει, ὡς ηὐδόκησε· καί τῆς χαρᾶς πλησθεῖς, προσκυνήσεις ὡς Κτίστην σου· ὄν Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἀπαύστως, καί δοξάζουσι, σὺν Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι».

Κατά τὴν ἁγία Γραφή τὴν ἀγωνία καὶ τὴν θλίψη τῆς Παρθένου Μαρίας ἔπαυσεν ὁ Ἄγγελος, ὁ ὁποῖος ἐμφανίσθηκε στὸν Ἰωσήφ τὸν Μνήστορα «κατ' ὄναρ» καὶ τοῦ ὑπέδειξε νά μὴν ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν ἠθικὴ τῆς Παρθένου Μαρίας.

«Ταῦτα δέ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος ἰδοῦ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ λέγων· Ἰωσήφ υἱὸς Δαυΐδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου· τό γάρ ἐν αὐτῇ γεννηθέν ἐκ Πνεύματος ἔστιν Ἁγίου. Τέξεται δέ υἱόν καὶ καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτός γάρ σώσει τόν λαόν αὐτοῦ ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθαίου α' 20-21).

6. Ἡ ἀγωνία τῆς ἐμπερίστατης. Ἔτεκε καὶ ἐσπαργάνωσε τὸν Υἱό Της στὴν φάτιν. «διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκᾶ 6' 7).

Κάθε γυναῖκα ἐπιθυμεῖ, ὅταν φθάσει ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ νά τέξει σ' ἓνα ἰδιωτικὸ ἀξιοπρεπῆ χῶρο προσιδιάζοντα στὴν περίστασι, στίς ἀνάγκες τοῦ γεγονότος καὶ νά προσφέρει στό νεογνὸ της τίς ἀνάλογες περιποιήσεις, τίς ὁποῖες ὑπαγορεύει τό μητρικὸ φίλτρο της.

Αὐτό δέν συνέβη στὴν περίπτωση τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δέν ἔτεκε κοινὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸν Κύ-

ριο τῆς δόξης, τόν Ὑψιστο, τόν ἐπί τῶν Χερουβεὶμ καθεζόμενον, τόν Μονογενὴ Υἱό τοῦ Θεοῦ.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε πληροφορίες ἀπὸ τὸ θεομητορικὸ περιβάλλον μεταξύ τῶν ἄλλων ἀποκλειστικῶν εἰδήσεων μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι, ὅταν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία εὐρίσκοντο στὴ Βηθλεὲμ γιὰ νὰ ἀπογραφοῦν κατὰ τὴν γενικὴ ἀπογραφή, τὴν ὁποία διέταξε ὁ Καίσαρας τῆς Ρώμης Αὐγουστος καὶ ἐνῶ κατήγοντο ἀπὸ τὴν μικρὴ αὐτὴ κωμόπολη καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν συγγενεῖς, ὅταν «ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν καὶ ἔτεκεν τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτόν καὶ ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκᾶ β' 6-7).

Μία ἀκόμη στέρηση ἐστενοχώρησε τὴν Πανάμωμη Κόρη, νὰ γεννήσει στὸ στάβλο καὶ νὰ ἀνακλίνει τὸν Υἱό τοῦ Θεοῦ καὶ Μονογενὴ καὶ Πρωτότοκο Υἱό Της στὴ φάτνη ὡς ἐμπερίστατη.

γ. Ἡ ταλαιπωρία ἀπὸ τὸν διωγμὸ, τὴν φυγὴ, τὴν ἐξορία στὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν μετοίκηση στὴν Ναζαρέτ.

Στὴ ζωὴ τῆς ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου ἐδοκίμασε κι αὐτοὺς τοὺς πόνους καὶ τίς ταλαιπωρίες, τοῦ διωγμοῦ, τῆς φυγῆς ὡς καταδιωκομένης, τῆς ἐξορίας στὴν Αἴγυπτο καὶ τῆς μετεγκαταστάσεώς Της στὴν Ναζαρέτ.

Ὁ Ἡρώδης καθὼς διηγοῦνται τὰ θεόπνευστα κείμενα τῶν Εὐαγγελιστῶν ἀπεφάσισε νὰ φονεύσει τὸν Υἱό Της καὶ Τὸν ἀνεζήτησε σ' ὅλη τὴν Ἰουδαία καὶ τὰ περὶχωρα, θανατώσας ὅλα τὰ νήπια τῆς περιοχῆς.

Ὁ Κύριος μας ἀπό τήν γέννησή Του ἐδοκίμασε ἄδικα, χωρίς νά ἀπειλήσει κάποιον, τόν ἀπηνῆ διωγμό, τήν ἄδικη καταδίωξη καί τήν φονική διάθεση. Πολλά νήπια ἔκτοτε στόν κόσμο δοκιμάζουν τήν ἴδια ἐχθρική στάση καί φονική διάθεση.

Ἡ Πανάμωμη διωκομένη Μητέρα Του ἀναγκάσθηκε κατόπιν ὑποδείξεως τοῦ Ἀγγέλου νά καταφύγει στήν Αἴγυπτο. Ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος μᾶς παρέχει τίς σχετικές πληροφορίες «Ἀναχωρησάντων δέ αὐτῶν (δηλ. τῶν Μάγων) ἰδοῦ ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσήφ λέγων· ἐγερθεῖς παράλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αὐτοῦ καί φεῦγε εἰς Αἴγυπτον, καί ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἄν εἶπω σοι· μέλλει γάρ Ἡρώδης ζητεῖν τό παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό. Ὁ δέ ἐγερθεῖς παρέλαβεν τό παιδίον καί τήν μητέρα αὐτοῦ νυκτός καί ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον, καί ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, ἵνα πληρωθῇ τό ρηθέν ὑπό Κυρίου διά τοῦ προφήτου λέγοντος· ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τόν υἱόν μου. Τότε Ἡρώδης ἰδών ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπό τῶν μάγων, ἐθυμώθη λίαν, καί ἀποστείλας ἀνεῖλεν πάντας τούς παῖδας τούς ἐν Βηθλεέμ καί ἐν πᾶσι τοῖς ὀρίοις αὐτῆς ἀπό διετοῦς καί κατωτέρω, κατά τόν χρόνον ὃν ἠκρίβωσεν παρά τῶν μάγων. Τότε ἐπληρώθη τό ρηθέν ὑπό Ἱερεμίου τοῦ προφήτου λέγοντος· Φωνή ἐν Ραμᾶ ἠκούσθη, θρήνος, κλαυθμός καί ὄδυρμος πολὺς· Ραχήλ κλαίουσα τά τέκνα αὐτῆς, καί οὐκ ἤθελεν παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσίν. Τελευτήσαντος δέ τοῦ Ἡρώδου ἰδοῦ ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσήφ ἐν Αἰγύπτῳ λέγων· ἐγερθεῖς παράλαβε τό παιδίον καί τήν μητέρα αὐτοῦ καί πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασιν γάρ οἱ ζητοῦντες τήν ψυχὴν τοῦ

παιδίου. Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραὴλ. Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρώδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ' ὄναρ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ, ὅπως πληρωθῆ τὸ ρηθὲν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι *Ναζωραῖος κληθήσεται*» (Ματθαίου β' 13-23).

Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ὑπὸ διωγμὸν, πρόσφυγας καὶ μετανάστῃς. Γι' αὐτὸ προστατεύει ὅλους τοὺς διωκόμενους καὶ κατατρεγμένους τῆς ζωῆς αὐτῆς.

δ. Οἱ περιπέτειες τῆς ἄσημης ζωῆς Της.

**Ζεῖ χωρὶς σπίτι ἀκολουθοῦσα τὸν περιοδεύοντα
Υἱὸ Της καὶ χωρὶς νὰ ζητεῖ τιμὲς καὶ προνόμια.**

Ὁ Κύριος σ' ἓνα γραμματέα, ὁ ὁποῖος προφανῶς ἐπεδίωκε κάποια ἐξασφάλιση πλησίον Του, στὸν χαρισματικὸ Διδάσκαλο, ὅπως ἐνδεχομένως θά λέγαμε σήμερα, τοῦ ἐξήγησε, ὅτι δέν μπορεῖ νὰ τοῦ προσφέρει ἐξασφάλιση καὶ σιγουριά, ἀντίθετα κοντὰ Του θά ἔχει περιπέτειες καὶ στερήσεις, τοῦ εἶπε: «*αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει*» (Ματθαίου η' 20). Ὁ Κύριός μας ἔζησε χωρὶς σπίτι καὶ ἄλλες ἀνέσεις, οἱ ὁποῖες διευκολύνουν τὴν ζωὴ μαζί μέ τὴν Μητέρα Του.

ἽΟτι τὸν Κύριον διακονοῦσαν οἱ πιστὲς γυναῖκες καὶ συντηροῦσαν Αὐτόν καὶ τοὺς μαθητὲς Του ἀπὸ τὴν περὶουσία τους, μᾶς μαρτυροῦν οἱ εὐαγγελιστὲς Λουκᾶς η' 13 καὶ Ματθαῖος κζ' 55.

Ἔτσι ἡ Παναγία μας παρά τό ὅτι ἐγέννησε τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ ἐν τούτοις καμμιά τιμή καί κανένα προνόμιο δέν ἀπῆλause κατά τήν ἐπίγειο ζωή Της πλησίον Του.

Ἐζῆσε ὑπό τήν σκιά τοῦ Υἱοῦ Της μέ σιωπή καί ταπείνωση.

ε. Ἡ ταπείνωση ἀπό τήν ὕβρη καί τήν συκοφαντία τῶν ἀπιστούντων Ἰουδαίων.

Ἀφόρητος καί ἀβάστακτη στήν ψυχή τῶν ἀνθρώπων εἶναι μία ὕβρις, μία συκοφαντία. Ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας ἄκουσε βαρύτατες ὕβρεις ἀπό τούς ἀπιστοῦντες Ἰουδαίους καί ἀμφισβητοῦντες τήν Θεότητα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί Υἱοῦ Της καί τίς ἐβάστασε μέ ὑπομονή καί ἀνεξικακία.

Τήν πληροφορία αὐτή μᾶς παραθέτει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἄκουσε νά ἐκτοξεύεται ἀπό τά χεῖλη τῶν ὁμοεθνῶν τους μία φοβερή ὕβρη, ὅταν ἐξύβρισαν κατά πρόσωπο τόν ἀναμάρτητο Κύριό μας λέγοντάς Του «*ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννήμεθα*» (Ἰωάννου ἡ΄ 41).

Μέ τόν λόγο αὐτό ἐσυκοφαντοῦσαν ἐμμέσως πλήν σαφῶς Αὐτόν καί τήν Μητέρα Του. Ἐκείνη τήν ὁποία ὁ Ἀρχάγγελος προσεφώνησε «*Κεχαριτωμένη*» καί «*εὐλογημένη ἐν γυναιξί*» (Λουκᾶ α΄ 28).

στ. Ἡ πικρία ἀπό τήν ἀχαριστία καί ἀπό τήν ἀγνωμοσύνη τῶν εὐεργετημένων ἀπό τόν Υἱό Της.

Ἡ Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ καί Σωτῆρος, Αὐτοῦ, ὁ Ὅποῖος διῆλθε τήν ζωή Του «*εὐεργετῶν καί ἰώμενος*» (Πράξεις ι΄ 38), ἐπικράθηκε ἀπό τήν ἀχαριστία τῶν

ευεργετημένων εκείνων, οί όποιοι έζήτουν μέ πείσμα, μέ τυφλό μίσος τόν έξευτελισμό Του και τόν μαρτυρικό θάνατό Του. "Άκουσε τό γεμάτο σκληρότητα και άνελέητο «*Άρον, άρον, σταύρωσον αυτόν*» (Ίωάννου ιθ' 15) για Έκείνον, ό Όποίος είναι ό Μόνος Έλεήμων και Φιλάνθρωπος. Γι' Αυτόν, ό Όποίος έχρημάτισε τό μέγα έλεος του Θεού για τούς άνθρώπους κατά τήν ύπόσχεση πού δόθηκε από τόν Θεό «*μετά έλέους μεγάλου έλεήσω σε... και έν έλέει αιωνίω έλεήσω σε*» (Ήσαίου 54, 7-8).

ζ. Ό πόνος από τήν ρομφαία, ή όποία διεπέρασε τήν καρδιά Της.

Ό δίκαιος Συμεών, όταν απήντησε τόν Κύριο και τόν ύποδέχθηκε στό Ναό του Σολομώντος βασταζόμενο από τήν Μητέρα Του προφήτευσε για τόν Υίο Της και κατέληξε λέγοντας προς Αύτή: «*Σου δέ αυτής τήν ψυχήν διελεύσεται ρομφαία*» (Λουκά 6' 35).

Ή ρομφαία αυτή ήταν ό σταυρικός και άδικος θάνατος του Μονογενοϋς Υιού Της.

Στό ώραίο και κατανυκτικό σταυροθεοτοκίο τροπάριο εκφράζεται όλο αυτό τό δράμα τής πονεμένης Μητέρας:

«Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, ή Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη έβόα σοι. Τέκνον γλυκύτατον, πώς άδίκως θνήσκεις; πώς τῷ ξύλω κρέμασαι, ό πᾶσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν Μητέρα και δούλην σου δέομαι».

Έτσι παρηγορεϊ όλους τούς πονεμένους γονείς, τήν καρδιά τών όποίων διαπερνᾷ ως ξίφος όξύ ό θάνατος τών τέκνων τους.

Διακριτική καί ταπεινή ἦταν ἡ ζωὴ τῆς Παρθένου γεμάτη ἀπὸ θλίψεις καί πολλές ταπεινώσεις. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος τὴν ἐδόξασε καί τὴν ἐξύψωσε ἐπάνω ἀπὸ ὀρατά καί ἀόρατα.

Αὐτὴ τὴν δόξα τῆς Θεοτόκου ὕμνησε ὁ Προφήτης καί Βασιλέας Δαυὶδ στὸν ὠραιότατο Ψαλμὸ 44 στοὺς στίχους 10-18, τοὺς ὁποίους παραθέτουμε σέ κείμενο καί μετάφραση:

Κείμενο :

Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου,
ἐν ἱματισμῶ διαχρύσω περιβεβλημένη,
πεποικιλμένη.

Ἕκουσον, θυγάτερ, καὶ ἴδε,
καὶ κλῖνον τό οὖς σου
καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου
καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου.

Καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς
τοῦ κάλλους σου,
ὅτι αὐτός ἐστι Κύριός σου,
καὶ προσκυνήσεις αὐτῶ.

Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῶ
θυγατέρες Τύρου ἐν δώροις·
τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν
οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς
τοῦ βασιλέως ἔσωθεν,
ἐν κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη,
πεποικιλμένη.

Ἄπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ
παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς,
αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι.

Ἄπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ
καὶ ἀγαλλιάσει,
ἀχθήσονται εἰς ναόν βασιλέως.

Ἄντί τῶν πατέρων σου
ἐγενήθησάν σοι υἱοί·
καταστήσεις αὐτούς ἄρχοντας
ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου
ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ·
διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοι
εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Μετάφραση:

Στέκει ἡ βασίλισσα
στά δεξιά σου
μέ ἔνδυμα διάχρυσο
καὶ πολυποίκιλο στολισμό.

Ἄκουσε κόρη μου, καὶ δές,
δῶσε τὴν προσοχή σου
ξέχασε τό λαό σου
καὶ τό σπίτι τοῦ πατέρα σου.

Ὁ βασιλιάς ἐπιθυμεῖ
τὴν ὀμορφιά σου
ὁ Κύριός σου εἶναι αὐτός
προσκύνησε μπροστά του.

Τῆς Τύρου οἱ Κόρες μέ δῶρα
Μπροστά σου θά ρθοῦν
Οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ θά σέ παινέψουν

“Ολο μεγαλοπρέπεια ἡ βασιλοκόρη
Στά διαμερίσματά της μέσα
μέ χρυσοῦφαντη τῆ φορεσιά

Πολύχρωμα ντυμένη θά ὀδηγηθεῖ στό βασιλιά
θά τήν ἀκολουθοῦν παρθένες
ἡ συνοδεία της σ’ ἐσένα θά ὀδηγηθεῖ

Μέ ἀλαλαγμούς καί μέ χαρές
μπαίνουν μέσα στοῦ βασιλιά τ’ ἀνάκτορα

Τῆ θέση τῶν προγόνων σου
οἱ γιοί σου θά τήν πάρουν
ἄρχοντες θά ναι μέσ στή χώρα ὀλόκληρη

Θά μνημονεύουν τ’ ὄνομά σου
ἀπό γενιά σ’ ἄλλη γενιά
γι’ αὐτό οἱ λαοί θά σ’ ἐξυμνοῦν
παντοτινά καί αἰώνια.

Ἐπίλογος

Οἱ πιστοί, οἱ ὅποιοι θλίβονται στή ζωή τους ψάλλουν μέ ἱκεσία, ἐλπίδα καί προσδοκία πρὸς τήν Θεοτόκο καί Παρθένο Μαρία σέ κάθε εὐκαιρία :

*Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά
καί ἀδικουμένων προστάτις
καί πενομένων τροφή
ξένων τε παράκλησις
καί βακτηρία τυφλῶν,
ἀσθενούντων ἐπίσκεψις,
καταπονουμένων σκέψις καί ἀντίληψις,
καί ὀρφανῶν βοηθός,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου,
σύ ὑπάρχεις· Ἄχραντε σπεῦσον,
δυσωποῦμεν, ρύσασθαι τοὺς δούλους σου.*

Καί τό :

*Ἡμεῖς ἐν σοί καυχώμεθα, Θεοτόκε,
καί πρὸς Θεόν σε ἔχομεν προστασίαν·
ἔκτεινόν σου τήν χεῖρα τήν ἄμαχον,
καί θραῦσον τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν·
σοῖς ἐξαπόστειλον δούλοις,
βοήθειαν ἐξ ἀγίου.*

Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως μου πρὸς τόν Θεόν ἐξεζήτησα
(Ψαλμ. 76 [77], 2).

